

MENNISKJU ERU ETISK TILVITAÐ

ur hon og leggur soleiðis upp til, at vit ikki fáa snúð okkum undan ta ávirkani, sum rákini í samfelagnum hava – hvørt vit ynskja tað ella ikki.

– Man sleppur ikki undan hesum idealinum, men vit eiga tó at verða tilvitaði um, at rákið er har, og at tað broytist alla tíðina. Tí er tað ógvusligt at siga, at ein kennir seg merkiliga ella útihýsta, um ein ikki fylgir við í rákinum ella um klæðini í handlunum ikki sita væl á einum. Tað er umráðandi at vita, at rákið aftur fer at venda og at verða tilvitað um, at klæðini óivað eru gjørd til eina kvinnu, sum ikki sær út sum tú, staðfestir Siri Sørensen.

Ístaðin fyri at trúgva, at ein ikki hevur virði, tí nútíðarrákið ikki samsvarar við eins kropsskap, so er umráðandi at kenna seg sjáva, og vita hvørjir aðrar góðar og positivar eginleikar ein hevur, sigur Siri Sørensen.

–Hóast vit menniskju ofta hava lyndi til at siga, at vit bert taka hædd fyri persónsmensku, so vísa óteljandi kanningar, at vit eru ómetaliga nógv ávirkaði av útsjón, kroppi og klæðum. Tað nyttar onki avnokta tað, men vit mugu staðfesta, at tað er so, sigur hon avgjørd.

Rák og samfelagsmenning eru knýtt

Siri Sørensen greiðir frá, at rák av ymiskum slagi altíð eru tætt knýtt at menningini í samfelagnum. Og so er eisini við rákinum innan kropsideali. Í tíðarskeiðinum frá á leið 1400 til 1700 var kvinnan rund, bleyt og eym. Hesi eru eyðkennini, sum eru serstøk í einum patriarkiskum samfelag, har kvinnan fyrst og fremst skal bera børn og onga sterka rødd hevur sjálv. Á myndum situr hon ofta við einum barni, hyggur niður ella til síðuna og er undirgivin

Fyrst í 1900 talinum byrjar stríðið fyri javnstøðu av álvara og kvinnur fáa atkvøðurætt. Í 1920-unum broytist rákið innan kropp og móta samsvarandi. Kvinnurnar binda fyri bringuna, og lítill og ongín dentur verður lagdur á formar.

–Kvinnurnar høvdu eitt

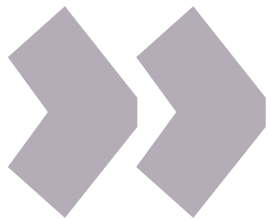
dreingjaligari útrykk, og tað kann tulkast sum eitt mótrák frá korettunum og formunum, sum vóru áðrenn stríðið fyri javnstøðu, sigur Siri Sørensen.

Eftir at kvinnur fáa atkvøðurætt, verður man bangin fyri, hvat fer at henda. Tá verða ymiskar avmarkingar settar fyri, hvat er loyvi at vísa av kvinnukroppinum í millum annað filmum.

–Kvinnurnar hava aftur verið úti um seg, og mugu tí tónast niður aftur, sigur Siri Sørensen.

Í 1960-unum eru kvinnurnar aftur sera klænar og viðkvæmar, inntil tær síðani veruliga koma inn á arbeiðsmarknaðin. Tá tær veruliga koma á arbeiðsmarknaðin, eru tær enn klænar, men tær hava eisini meir formar og størri vøddar.

–Musklar á kvinnum var beinleiðis ljótt áðrenn áttatiárini, sigur hon.

Tað liggur ein stór avbjóðing í at finna útav, hvør ein er, og hvussu ein kann luttaka í samfelagnum uttan at tað kennist, sum noyðist man at broyta kroppskap á ein ónatúrligan hátt

Men í nítíárunum kemur enn eitt mótspæl við “androgena hero-in chic” útrykkinum.

– Tað var eisini eitt mótspæl móti feminiseringini, at man tá sigur, at kyn ikki hava týdning. Í 1990, tá LGBT rørslan eisini vindur uppá seg, verður kynið niðurtónað. Síðani kemur aftur eitt mótrák, og fyrst í 2000 sigur rákið, at kvinnur aftur skulu hava formar. Nú eru fleiri framstandandi etniskar kvinnur, so sum Beyoncé, Lil’ Kim, Serena Williams, Kim Kardashian og Nicki Minaj sjónligar í almenna rúminum, og hesar hava allar stóra rumpu, sigur Siri Sørensen.

Stóra rumpin ein biologiskur trupulleiki

Biologiskt er hetta idealið trupult at náa hjá fleiri kvinnum. Hóast mánaðir í venjingarmiðstöð gera mun, so ber ikki til, at fáa stóra afturpartin hjá Kim Kardashian uttan at leggjast undir skurð.

–Hóast plastikk skurðviðgerðir er vorðnar vanligar í dag, so eru tær tekin uppá manglandi kroppsgleði og viðurkenning. Broyta vit kroppin við skurðviðgerð, soleiðis at hann verður, sum rákið er nú, so eru vit ikki óheftar av ávikanini í samfelagnum, staðfestir hon.

Siri Sørensen greiðir frá, at tað serliga eru heilt ungar kvinnur, sum fylgja rákum, so sum at fáa stóra rumpu, og ofta lata ungar kvinnur seg ávirka í størri mun enn tilkomnar kvinnur. Hendan ávirkanin kemur millum annað frá sosiala miðlinum Instagram. Á Instagram eru hópin av vanga-myndum av kvinnum, sum avmynda rumpuna frá einum vinkli, sum ger, at hon sær stór og rund út.

– Selfie mentanin á Instagram hevur onki við veruleikan at gera, og tí er umráðandi at taka hetta evnið upp, so ungar kvinnur verða tilvitaðar um, hvussu veruleikin er, áðrenn tær sýgva rákið til sín, sigur hon.

–Ungar kvinnur kenna seg í størri mun útihýstar frá felagskapinum. Vit menna okkum, sum vit verða eldri, og vit læra okkum at góðtaka tann kroppin, sum vit

hava og hvussu vit sjálvar rigga best, sigur hon.

–Tað liggur ein stór avbjóðing í at finna útav, hvør ein er, og hvussu ein kann luttaka í samfelagnum uttan at tað kennist, sum noyðist man at broyta kroppskap á ein ónatúrligan hátt, leggur hon afturat.

Hon gert tó klárt, at vit menniskju hava tørv á at útrykkja okkum – og tað kenna vit frá flest øllum mentanum.

– Vit eru estetiskt, og okkum dámar pen ting, sigur hon.

Hækkar sosiala virðið

Eitt ynski um at broyta kroppskap er eisini eitt ynski um hægri sosialt virði. Tá vit agera í samfelagnum, verða vit møtt á ein ávísan hátt treytað av tí, sum vit eru, duga og soleiðis sum vit síggja út. Kroppur og útsjón eru ein stórir partur av menniskjanum.

–Vit gera tilvitaðar og ótilvitaðar metingar av hvørjum øðrum grundað á sosialu normarnir, sum vit liva í. Onkursvegna skulu vit øll selja okkum sjálvi, sigur Siri Sørensen.

– Fylgja vit rákunum, sum eru í samfelagnum, so hækkar sosiala statussið. Fólk verða hugtikin av einum, hitt kynið verður drigið at einum, og ein fær fleiri vinir. Eisini fær ein fleiri móguleikar innan yrkisleiðina, sigur hon.

Hon greiðir tó frá, at eru vit tilvitaði um tíðarrákin í samfelagnum, so ber til at brúka tey til egnan fyrimun og hækka sosiala statussið uttan at fylgja norminum við plastikk skurðviðgerðum og ella verða sjúkliga upptikin av venjing. Til ber eisini at broyta nógv við teimum klæðunum, sum tú velur at lata teg í.

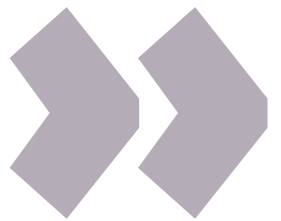
Onkursvegna fylgja vit øllum idealunum og nútíðarrákinum. Tað sum vit halda er pent í dag, halda vit bara, tí samfelagið sigur tað, og vit vita, at um eina tíð kemur eitt nýtt rák.

– Tí er tað umráðandi at verða tilvitaði um rákið, spæla við tað og útnýtta tað til egnan fyrimun, tí so kunnu vit vera við hækka sosiala

statussið. Gert tú tað ikki, so mást tú vita, at tað er tað, sum tú gert, og at eisini tað hevur avleiðingar, staðfestir hon.

Hon greiðir frá, at tað er sum at spæla við kortum. Vit avgera ikki, hvørji kort við fáa, áðrenn spælið byrjar – somuleiðis avgera vit ikki, hvussu kroppur okkara sær út. Vit fáa kortini, og vit royna at vinna spælið, hóast kortini eru vánalig. Tað er til engan fyrimun at verða tilvitaður um tíðarrákin og idealini, og at vita um ein sjálvur hevur tað. Hevur ein tað ikki, so er at spæla við øðrum góðum kortum inntil rákið aftur broytist, og móguliga til egnan fyrimun tá.

– Vit menniskju avkoda eisini heildina á øðrum menniskjum, og síggja heildina. Hevur ein kvinna til dømis eina stóra rumpu men onki annað, so hevur tað ikki nóg stórt virði, sigur hon.

Vit gera tilvitaðar og ótilvitaðar metingar av hvørjum øðrum grundað á sosialu normarnar, sum vit liva í. Onkursvegna skulu vit øll selja okkum sjálvi